

Редактори: Десислава Минчева, Румена Калчева
Оформление: Филип Попов Дизайн
Коректура: Мариела Янакиева
Снимки: Дени Кръстев, архив автори
За контакти и реклама:
тел. 02/948 37, вѣтр. 14; 02/943 44 21
факс: 02/946 02 12
press@sbhart.com; press.sbhart@gmail.com
www.sbhart.com
Инфо СБХ - ISSN 1313-9622
СБХ, 1504 София, ул. Шипка 6

Инфо СБХ | брой
01/2012

съдържание

съобщения 0 2

конкурси 0 5

изкуство, думи 0 7

хроника 2 0

In Memoriam 2 4

Никола Мирчев - Жена ми



УПРАВИТЕЛНИЯТ СЪВЕТ НА СБХ ОПРЕДЕЛИ СЛЕДНИЯ РАЗМЕР НА ЧЛЕНСКИЯ ВНОС ЗА 2012 ГОДИНА:

за ЕДНА ГОДИНА - 25 (двадесет и пет) лева.

Всички членове ПЕНСИОНЕРИ - мъже, родени преди 31 август 1949 г., и жени, родени преди 31 август 1952 г., както и членове в тежко здравословно или финансово състояние, са освободени от плащане, съгласно чл. 46, ал. 3 от Устава на СБХ.

Пенсионираните по болест да представят актуално копие от експертното решение на ТЕЛК. Членове в тежко финансово състояние да заявят това в социалната комисия.

Членският внос от 2009 г. до 2011 г. включително е 25 (двадесет и пет) лева, от 2002 г. до 2008 г. включително е 20 (двадесет) лева, а за годините преди 2002 година, е 18 (осемнадесет) лева.

Членовете приети през 2012 г. заплащат еднократно встъпителен членски внос в размер на 50 (петдесет) лева в рамките на едни месец от датата на обявяване на списъците на новоприетите членове и текущ годишен членски внос за 2012 г. в размер на 25 (двадесет и пет) лева.

Членският внос се приема в сградата на СБХ - ул."Шипка" № 6, IV етаж, отдел „Кадри“, чрез пощенски запис на адрес: гр. София - 1504, ул."Шипка" № 6, СБХ за Наталия Желева Желева, както и чрез банков превод на адрес: ДО БДСК-2105 клон Оборище, гр. София, ул."Оборище" № 74 в полза на СБХ – IBAN BG 97 STSA 930000 04746106 при банка, клон БДСК-2105, като задължително се вписват трите имена и основаниято - сума за членски внос.

Телефони за справки: 946-30-29 или 948-37-28 – Наталия Желева

Във връзка с провеждането на **Контекст европейско стъкло 2012**, Борнхолм, Дания, журито в състав: Анжело Красини – председател, Любен Генев – председател на СБХ, Десислава Минчева – завеждащ Международна дейност и PR, Ангелина Павлова и Ирина Аврамова прегледа представените портфолия и номинира следните участници:

УТВЪРДЕНИ АВТОРИ

1. Екатерина Гецова
2. Лъчезар Бояджиев
3. Лъчезар Дочев
4. Хари Арабян

МЛАДИ АВТОРИ

1. Елизар Милев
2. Ирина Евгениева Крумова

Авторите са подредени по азбучен ред.

Напомняме, че окончателното решение за българското участие в Контекст европейско стъкло 2012 ще бъде взето от селекционния комитет на конкурса в Дания и ще бъде оповестено след 20.02.2012 г.

В рамките на „Салон 2011“ награди на СБХ получиха: Елена Яневска, Здравко Здравков, Мими Добрева, Михаил Петков, Петя Денева. Фондация „Братя Василеви“ (собственик на галерия „Индустриална 11“) връчи награди от свое име на авторите Онник Каранфилян и Спартак Дерменджиев.

Уважаеми колеги,

Вследствие на натрупани през годините задължения и инкасирани загуби, влошена пазарна конюнктура и неспособно управление „АРА СБХ Художник“ ООД бе изпаднало в реална неплатежоспособност. Задълженията на дружеството, чийто имот е ипотекан през 2004 година, са възлизали на 312 000 лв. към 30.09.2004 г. и съответно към 1.11.2011 г. възлизаха на 218 000 лв., като 51% от тях бяха в тежест на СБХ.

На 1.12.2011 г. на редовно заседание на УС бе взето решение за излизане от състава на дружеството чрез продажба на дяловете на СБХ в него. Чрез това действие дълговете му бяха прехвърлени изцяло на бившия ни вече партньор и управител Румен Атанасов. Формално сделката бе на стойност номиналната цена на дяловия ни капитал в „АРА СБХ Художник“ ООД, възлизаща на 7 140 лв., но по този начин СБХ се освободи от един, за съжаление, отдавна загубен имот, носещ задължения, многократно надхвърлящи неговата пазарна цена.

Уважаеми колеги,

По идея на художника Панчо Малезанов, председател на фондация „Бащи за отговорно родителство“, ИБ на СБХ организира **благотворителна акция** за събиране на художествени материали и дрехи за децата от дома за сираци на отец Иван в Нови хан.

Даренията ще се събират всеки делничен ден от 10 до 16 часа до 24 февруари включително в секретариата на СБХ, ул. „Шипка“ 6, ет. 4, при Марта Игнатова, тел. 02 / 846 71 13. За повече информация - Панчо Малезанов, тел. 0888 60 45 15, e-mail: panchom@abv.bg

РЕШЕНИЯ И ВЪПРОСИ, ОБСЪЖДАНИ ОТ ИБ И УС НА СБХ ОТ 1.12.2011 ДО 23.01.2012

1. Прие се финансов отчет за шестмесечието на 2011 г.
2. Прие се от УС и ОС бюджет на СБХ за 2012 г.
3. Прие се от УС и ОС програма за дейността на СБХ за периода 2012–2014 г.
4. Прие се изложбен план на СБХ за 2012 г.
5. Започна обсъждане на голяма изложба на СБХ през ноември 2012 г. Създаден е организационен съвет. Предстоят заседания и уточнения.
6. Проведени са срещи с всички наематели на СБХ и бяха предоговорени наемите.
7. Бяха взети адекватни мерки спрямо кражби от имотите на СБХ в София.
8. Комисия от СБХ и КК направи оглед на имота в град Мездра.
9. Получи се писмо от Сите де-з-ар за увеличаване на наема на стойност около 2000 лева годишно.
10. Взе се решение да продължи сътрудничеството между СБХ и катедра „Реставрация“ към НХА за реставриране на творби от дарението на Славка и Борис Деневи.

съобщения

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ ИЗЛОЖБЕН ПЛАН

месец февруари 2012 година

ГАЛЕРИЯ НА СБХ, УЛ. „ШИПКА“ 6

Селма Тодорова – „Шепотът на светлината“ – живопис – ет. 4

1 – 14 февруари

откриване – 1 февруари, 18 часа

Изложба на Александър Янков – живопис – ет. 3

2 – 14 февруари

откриване – 2 февруари, 18 часа

Изложба на новите членове на СБХ – ет. 2

7 – 11 февруари

Национална изложба „Карикатура“ – ет. 2

16 февруари – 6 март

откриване – 16 февруари, 18 часа

Радка Жекова – „Фантазия сега и завинаги“ – живопис – ет. 4

21 февруари – 5 март

откриване – 21 февруари, 18 часа

Миглена Александрова „От пусто в празно – с любов и омерзение“ – ет. 3

17 – 29 февруари

откриване – 17 февруари, 18.30 часа

Добрин Пейчев „Столици на ново пространство“ (концептуална живопис) – ет. 1

17 февруари – 5 март

откриване – 17 февруари, 18.00 часа

ИЗЛОЖБЕНА ЗАЛА „РАЙКО АЛЕКСИЕВ“ – УЛ. „РАКОВСКИ“ 125

Италиански културен институт – „Венеция, отразена в съвременни вълни“

14 – 28 февруари

откриване – 15 февруари, 18.00 часа

ГАЛЕРИЯ – КНИЖАРНИЦА СОФИЯ ПРЕС, УЛ. „СЛАВЯНСКА“ 29

„От будоара, до мавзолея“ – изложба на Никола Мирчев по случай

90 години от рождението му

17 януари – 10 февруари

Лили Балева – „Едно пътуване до Кападокия“ (живопис)

14 – 29 февруари

откриване – 14 февруари, 18 – 20 часа

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ - СЕКЦИЯ „КАРИКАТУРА“ 37 НАЦИОНАЛНА ИЗЛОЖБА НА КАРИКАТУРАТА - 2012

СТАТУТ

Националната изложба на карикатурата е ежегоден преглед на най-високите постижения на съвременните български художници, работещи в областта на различните жанрове на карикатурата.

Цели:

- да стимулира развитието на изкуството на карикатурата в България;
- да допринесе за популяризиране творчеството на българските карикатуристи в страната и в чужбина

Организатори - секция „Карикатура“, Съюз на българските художници

Организационната и подготвителна част на изложбата се осъществява от ръководството на секция „Карикатура“ на базата на решения на общото събрание на секцията.

За по-голяма оперативност общото събрание избира организационен комитет и комисар (конкретен за всяка изложба).

За постигане целите на изложбата и осигуряване на нейното финансиране, организаторите се обръщат към различни организации, институции, фирми и медии.

Изисквания за участие:

■ В изложбата могат да участват всички български автори, работещи в областта на карикатурата.

■ Приемат се творби, създадени през последната година (в периода между две национални изложби);

■ Минимален формат на представените карикатури - А4;

■ Работите се предават задължително монтирани на не повече от 5 бр. бели или сиви картонени табла / паспарту с размер: 50 x 70 см

Срокове:

- Приемане – 13 февруари 2012 г. от 10 до 16.00 часа,

- Откриване – 16 февруари (четвъртък) 2012 г. от 18.00 часа

Издания:

За изложбата се издават плакати и покани, както и каталог, който се разпространява по време на следващата изложба. Участието на всеки художник в изложбата се приема като негово съгласие карикатурите да бъдат репродуцирани за нуждите и целите на секция „Карикатура“.

Жириране:

■ Селекционна комисия, съставена по предложение на секция „Карикатура“ и съгласувана с УС на СБХ, преглежда всички представени творби и определя колекцията на изложбата.

■ Жури, назначено от УС на СБХ по предложение на секция „Карикатура“, определя наградите на изложбата (при наредена експозиция, непосредствено преди откриване на събитието). Към състава на журито се включват и представителите на организациите партньори.

Награди:

■ НАГРАДА НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ

■ НАГРАДА НА СЕКЦИЯ „КАРИКАТУРА“ ЗА ЦЯЛОСТНО ТВОРЧЕСТВО

■ НАГРАДА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА „ДОНЬО ДОНЕВ“

■ НАГРАДИ НА РАЗЛИЧНИ МЕДИИ И ПАРТНЬОРИ

конкурси

КОНКУРС ЗА ИЗРАБОТВАНЕ НА ИДЕЕН ПРОЕКТ ЗА ПАМЕТЕН ЗНАК НА ФРИТЬОФ НАНСЕН

Във връзка с отбелязването на 150-годишнината от рождението на норвежкия полярен изследовател, общественик и хуманист Фритьоф Нансен през 2012 година Посолството на Кралство Норвегия и Съюзът на българските художници обявяват конкурс за изработване на идеен проект за паметен знак. Паметният знак трябва да акцентира върху приноса на Нансен като дипломат и хуманист.

Идейният проект за паметен знак да бъде представен в М 1:5. Той трябва да съдържа и текст (на български и норвежки език), който да е елемент от пластичното решение. Текстът е зададен от Посолството на Кралство Норвегия и можете да получите (разпечатите) на електронен адрес: www.norvegia.bg, тел. 02/803 61 00.

Препоръчително е размерът на паметника да бъде: височина около 2 (два) метра и площ около 2 (два) квадратни метра.

Подходящи места за поставянето на паметника са ъгълът между бул. „Ф. Нансен“ и бул. „П. Евтимий“ в градинката на НДК или ъгълът срещу отломката от Берлинската стена срещу бул. „В. Левски“, също в градинката на НДК. Конкретното място ще бъде уточнено допълнително.

С автора, спечелил конкурса, ще бъде сключен договор за изпълнение. Изпълнителят ще получи 4000 лв. авансово и още 4000 лв. след финализиране на проекта.

Съюзът на българските художници осигурява необходимия материал камък (гранит и /или бял врачански камък) за реализацията на проекта.

Монтажът на паметния знак ще се осъществи от организаторите със съдействието на автора.

Подробна информация за конкурса и материали за Фритьоф Нансен може да получите на електронен адрес: emb.sofia@mfa.no и телефон 02/803 61 00.

Срок за представяне на проектите – до 15 март 2012 г., от 10 до 17 часа, СБХ, ул. „Шипка“ 6, IV етаж, заседателна зала, секция „Скулптура“, телефон за информация 02/846 72 48 – Ани Шапкарова.

Кандидатите за конкурса трябва да представят и творческа автобиография.

Журирането се осъществява от СБХ и представител на Посолството на Кралство Норвегия.



Петя Денева - от изложбата „Салон 2011“
(награда на СБХ)

САЛОН 2011

Изложбата „Салон 2011“ беше иницирана от секционните ръководства на Съюза на българските художници и насочена към всички видове изкуства.

Проектът бе замислен с цел да осигури поле за изява на възможно най-широк кръг автори и, позовавайки се на силата на ентузиазма и енергиите, натрупани в последните 1-2 години, да покаже част от процесите в българското изкуство и жизнеността на тенденциите в съвременния художествен контекст. Изложбата бе отворена за всички художници, членуващи и нечленуващи в СБХ. Интересът за участие в нея надхвърли очакванията. Предварителна селекция все пак имаше и тя, с едно или две изключения, логично може би, засега предимно творчеството на колеги, които не са членове на Съюза. В крайна сметка изложбата придоби следното цифрово измерение: близо 400 участници в „Салон 2011“ с повече от 850 произведения.

В експозицията доминиращо присъстват живописца (близо две трети от експонатите), скулптурата и графиката, но са представени автори и от секции „Бижута“, „Текстил“, „Реставрация“, както и творби на някои колеги, работещи в областта на графичния дизайн и плаката. Тенденцията в това „разпределение на силите“ е обяснима, но в никакъв случай не е умислено търсена. В голяма степен и резултатът в такъв вид „свободни“ изложби е непредсказуем и по отношение на тяхното качество.



Михаил Петков – Градът
(награда на СБХ)

Важен момент от тази поредна мащабна изява бе връчването на награди на Съюза на българските художници – нещо, което не се беше случвало през последното десетилетие.

Въпреки полярността на оценките, противоречивият характер на подобна колективна изява и относителността на качествения резултат като цяло, без да пренебрегваме отделните силни индивидуални присъствия (и отсъствия) в тази изложба, тя достойно оправдава своето случване и с доказвания висок зрителски интерес. Бих защитил тезата за необходимостта от периодичното провеждане на такъв форум и с факта, че за много наши художници от цялата страна, именно общите изложби на „Шипка“ б са една от малкото възможности изобщо да се представят, да бъдат видени и оценени. В този смисъл критиките, които често нашите изяви търпят, би трябвало да приемаме не като отрицание и подтик към отказ от тях, а като призив за намиране на начини и за по-качествено представяне. Това го дължим на нашите автори, на верните ни почитатели и на всички нови посетители, които бихме искали да привлечем.

Любен Генов

ФЕСТИВАЛ НА СЪВРЕМЕННАТА КЕРАМИКА – 2011

С ПОЧЕТНОТО УЧАСТИЕ НА
ЕМИЛИЯ ПАНАЙОТОВА

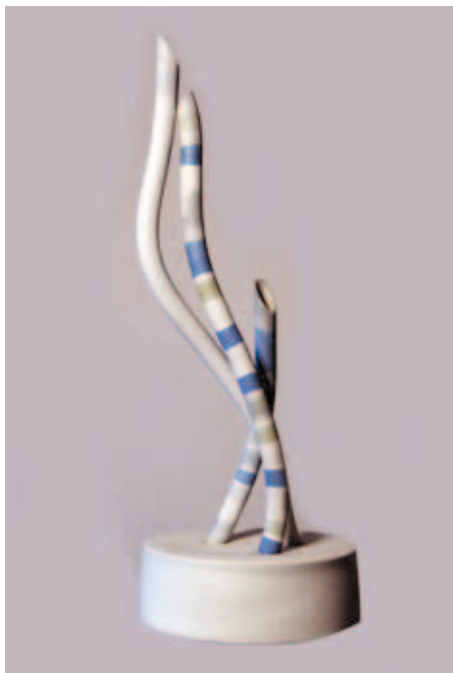
Изложбата „Фестивал на съвременната керамика“ се организира за втори път от секция „Керамика“ към СБХ и е естествено продължение на традицията на художниците керамици да представят своите творби през месец декември, когато честват покровителя си Св. Спиридон.

Керамиката е трудно реализуемо изкуство. Работи се бавно и има много технологични изисквания, освен артистичните похвати. Необходимостта от глина /този толкова дъвен и съвременен материал/, пещи и глазури, липсата на каквато и да било материална подкрепа досега принудиха през последните години много от колегите да се откажат от керамиката.

Въпреки всичко в изложбата участваха 47 автори със 109 творби. Случи се едно свежо разместване на пластове: много млади колеги заявиха смело своето присъствие в света на артистичната керамика. Получи се една много жива и раздвижена изложба, усети се вигмо оттласкването нагоре.

В рамките на изложбата бе зададена и конкурсна тема: „Отвъд ръба на чинията“ /по идея на художничката Росица Трендафилова/. Тази философска провокация към авторите все пак не бе задължителна за тяхното участие. Журито в състав: професор Ивана Енева, професор Божидар Бончев, Росица Трендафилова, Йоанна Кемилева и изкуствоведът Диана Драганова-Щир присъдиха 1-ва награда в конкурсния отгел на младата художничка Марта Димитрова за творбата ѝ „Менюто на живота“. Композицията е интересна художествена интерпретация, нетрадиционен философски разказ в рисунки върху 18 чинии. Наградата за млад автор получи Евгени Козовски за творбата „Вътре-вън“, а поощрителната награда бе за Белан Емин за композицията „Въпрос-отговор“.

Като секретар на секция „Керамика“ от няколко години изпитах радост от своеобразното пробуждане на творците керамици, което се забеляза и през 2010 г., но сега се усети като тенденция. Тазгодишната изложба притежаваше неподправен чар, разнообразие и колоритност. Невъзможно е да изброя всич-



Емилия Панайотова - (почетно участие и награда за цялостно творчество от изложбата „Фестивал на съвременната керамика“)

ко, което наистина впечатлява, а това са само част от имената и творбите, които мога да отбележа: инсталацията „Пера“ на Нели Дичева, естетичните пана на Георги Хр. Георгиев, „Домино“ на Албена Джокова, цветните пана на Меглена Шаманова, тактилните пластмаси на Иван К. Иванов, фините форми на Мирослава Маркова, артистичната закачка „Бягство“ на Златка Дянкова.

През изминалите години се установи традицията в керамичните изложби да се представят като акцент автори с утвърдени имена. Тази година почетната изява е на художничката Емилия Панайотова. Журито ѝ присъди и награда за цялостно творчество в областта на художествената керамика. Емилия Панайотова показва няколко пана и пластични композиции в присьците ѝ акварелни нежни тонове, носещи фини и естетика. Изпълнени от порцеланова маса, с фина и деликатна фактура, приказно-философски сюжети, произведенията ѝ са потвърждение за висок художествен професионализъм.

От голямо значение е фактът, че „Фестивал на съвременната керамика 2011“ получи подкрепа от Столична община. Благодарим!

„Фестивал на съвременната керамика“ бе една среща на творци от различни поколения, с различно мислене и идеи за пластичния изказ на материала, с различно внушение на формата и цвета. Изложбата се „получи“. Дано следващата бъде още по-добра!

Йоанна Кемилева

ЕДНО НЕЖНО ИЗКУСТВО, КОЕТО ТЕ ПРАВИ НЕВИДИМ

По време на обучението си в Кеймбридж Вирджиния Улф се запознава с група младежи и те заедно формират ядрото на интелектуален кръг. Наименуват го като кръга Блумсбъри. Това е влиятелна група от литератори и хора на изкуството, които оспорват твърдо установените във викторианското общество понятия за благоприличие и се прочуват за първи път през 1910 с т. нар. „Дрендоут измама“. При тази преднамерена подигравка с церемониалните обноси група дезигирани младежи се представят за делегация от Абисинското кралство и дори успяват да инспектират военен кораб, без да бъдат разобличени. Дори след приключването на авантюрата си те сами информират пресата и изпращат снимки в „Дейли мирър“.

Ако не познавах чистосърдечната любов на Селма към формата и яснотата, бих могъл да си кажа, че тя също ни занася. Защото да си така верен на реализма, да си така верен на редица традиционни модели на рисуване, изисква мъжество, воля и твърд характер.

Отговорът на подобни съмнения винаги бива даден на нашата опит и на нашата психология – защо изобщо е нужно да правим изкуство? – и особено в днешното време, когато винаги се оказва, че за изкуството се отстояват стойностни определения. Очевидно е, че в него ние виждаме някаква слава, някакви хватки и намерения, но има още много неща. А те са съкровени и важни! Природата, която си отива, човекът, който я превзема, но местата, в които той не я е достигнал и не е успял още да покори; изкуството, което именно Вирджиния Улф наричаше повод за паметопреливане, а то само чрез чувствата може да ни въведе навсякъде, където си иска.

Мисля да го повторя: игра на паметопреливане!

Акварелът е прецизна техника. Като всяка група. Техниките могат всичко и когато са изпълнени

ИЗКУСТВО, ДУМИ

с пиетет, и когато са оставени диви. Въпрос на личен избор, за да си искрен към самия себе си и толкова.

Тост както и в личните ни усещания, животът ни има лице сред действителността с непоправен и суров вид. Точно там се крие неясният спомен за първата светлина или мътните ни спомени от първите ни представи за безкрая. Може би заради подобни мисли няма смисъл да се съсредоточаваме детайлно в мимолетните фрагменти на биографичното ни съществуване, не просто заради това, че там времето е обременено с много случайности. Твърде много за който и да е бил живот! Можем да нарушим това ни битие, като се съсредоточим върху Вселената, представяваща духа на много форми и на една неясна памет. За момента, разбира се, последната е само една рисунка, предчувствие, но пак ще ни свърши необходимата работа. Ето защо винаги по повод вечното и непознатото си спомняме или се опираме на изкуството като възможност. Понякога го правим и без много да ни е ясно или го правим просто скоростно, колкото да се напразнем поне за миг и да разберем какво по-точно крие то за нас. Или разкрива чрез художника...

Има изложби, където човек не може да отмери кое е по-силното: религията или изкуството, едната форма на духа или другата... Но има творчества, където любовта към времето и тишината, към пространството, светлината са така силни, че също съдържат своята нормална и художническа азбука, все едно от играта на стъклени перли, което съществува нормално във всеки творчески процес. Има един пейзаж, така описан от цитираната вече Улф: „*Кафявите хълмове с големи падини и дълбоки зелени езера помежду им; дървета със сплеснати, подобни на саби стилове, люлеещи се от корен до връх; обли каменни блокове в сиви оттенъци; огромни дупли от фина целулоза, която изпукваше шумно при най-лекия допир – Всичко това се бе изпречило по пътя на охлюва между двете цветя и го делеше от целта му. Докато той се колебаеше дали да заобиколи извисяващата се шатра на едно мъртво листо, или безстрашно да кара право нагоре по височината ѝ, край лехата долетяха звуци от стъпките на други човешки същества.*“

Ако това трябва да се илюстрира, ето го – акварелите на Селма Тодорова са нещо твърде подходящо, независимо дали имаме онзи тренинг в общуване с природата, чрез който чуваме дори охлювите, а и отсъствието още на човека върху тревата... Защото и когато последният не присъства, това не означава, че там я няма вярата му във Вселената... Едно нежно изкуство, което те прави невидим...

Калин Николов



ДЕКЕЛСКА МУ РАБОТА...

(ДАКЕЛЪТ В СЪВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО
ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО)



Александър Вълчев – Е. П. – художник
(Дамата с дакела)

Виктория с нейния любим дакел, разнежните Фрида Кало и Диего Ривера, презърнали малко кученце, Пабло Пикасо и Лумп, неразделни в последните 16 години и свързани в едно истинско мъжко приятелство, Анги Уорхол и неговите 2 дакела Арчи и Амос, Дейвид Хокни с Бугжи и Стенли, нарисувани в 365 платна; или да сме чували историята на Джон Уейн и неговия Чарли, спасил семейството му от пожар. Просто дакелът е много повече от куче, верен, умен и равноправен приятел.

77 автори – живописци, скулптори и фотографи показват работи, направени с много любов и кеф – като че ли това е най-важното!

Александър Вълчев, Антон Стайков, Атанас Атанасов, Валентин Узунов, Вирджиния Догова, Вирджиния Пенчева, Вихра Григорова, Владимир Йосифов, Георги Донов, Гълъб Гълъбов, Гюлерджан Хаджиоглу, Даяна Велкова, Даниела Доспевска, Деляна Барукчиева, Десислава Унгер, Десислава Христова, Деян Янев, Дилана Атанасова, Димитър Грозданов, Димитър Яранов, Динко Стоев, Добромир Иван, Дойчин Русев, Елена Панайотова, Елка Василева, Еслица Попова, Жана Костуркова, Ива Яранова, Калин Антонов, Красимир Добрев, Мария Крумовска, Мартина Караиванова, Миглена Александрова, Милена Цочкова, Михаела Влашева, Михаела Пъдева, Михаил Шапкарев, Младена Елезова, Моника Роменска, Нели Гаврилова, Никол Стайков, Николай Кучков, Николай Маринов, Николай Петков, Николай Щерев, Пенка Минчева, Петер Цанев, Петко Генев, Рада Букова, Райна Тенева, Росен Тошев, Светла Георгиева, Светозар Бенчев, Светозара Александрова, Соня Ковачева, Соня Станкова, Спартак Дерменджиев, Станимир Желев, Стефан Божков, Стефан Петрунов, Теодор Лихо, Тоня Горанова, Христо Вътев, Христо Елезов, Христо Н. Нейков, Юлиана Гълъбинова, Явор Беров, Янко Велков – Янец

“Wenn Du noch keinen Dackel hast,
dann hast Du wirklich was
verpasst.”

“Ако още не си имал дакел, значи наистина
си изпуснал много”.

Ein Dackel bringt Freude ins Haus,
er ist der Philosoph unter den Hunden!:

Дакелът носи радост въщи,
и е философът сред кучетата.

В химна на дакелите се пее, че няма груго куче като дакела, твърдоглав и хитър като лисица, най-веселото куче на света.

Това смешно на вид създаване с гълъо тяло и твърде къси крака е вдъхновявало художници, забавлявало е писатели и е правило компания на много прочути и мъдри личности благодарение не само на забавния си вид, но и на вроденото си самочувствие и гениална индивидуалност. Добре представен в попкултурата благодарение на забавното си тяло, погодно на салам, дакелът се появява във всички изкуства, като муза в съвременната култура.

Не е нужно да сме виждали снимка на кралица

конкурси

ИЗЛОЖБА НА ЦАНИ ВАСИЛЕВ В ГАЛЕРИЯ „РАЙКО АЛЕКСИЕВ“

Цани Василев е великотърновски автор, който от десетилетия работи в областта на живописта и скулптурата от дърво и който чрез настоящата си изложба в галерия „Райко Алексиев“ се представя амбициозно и пред столичната публика. Не лесно е да се каже къде точно може да бъде ситуирана абстрактната живопис на Цани Василев. Вероятно тя е разположена в територията на лиричната абстракция, стояща някъде в гранична позиция между еспресивното и абстрактното. Авторът, стъпвайки на опита на редица живописци от втората половина на XX век, разчита предимно всичко на сугестията на цветовете и жестата, на непосредственото изразяване на чувството. Неговата живопис е правена с ясното съзнание, че нахлуването на радикални иновации е вече утихнало, че никога не може да бъде изненадан с нищо, и може просто, с голяма доза хедонизъм да се прави и да се гледа живопис – абстрактна по „форма“ и индивидуално чувствена по „съдържание“.



Цани Василев - Турбо

Проф. д-р Свилен Стефанов

НИНА РУСЕВА – „ОБИЧАТЕ ЛИ ДА РИСУВАТЕ?“

Тази изложба е едно пътуване във времето. Един поглед назад във времето от миналото към настоящето. Всичко започна от едни детски рисунки, които съм рисувала на 5 – 6 години и които случайно ми попаднаха. Те са толкова свършени, толкова изчистени и като цвят и композиция. Всъщност, в целия си съзнателен живот на художник аз се опитвам да опростявам формата и цвета в картините си, нещо, което ми се струва толкова сложно, а съм правила с такава лекота като дете. Когато ги видях, в главата ми се породиха толкова много въпроси, на които нямам отговор, като например:

Ние променяме ли се? Доколко детското остава в нас? и т.н.

Тази изложба за мен е едно истинско предизвикателство, имах само един месец време да нарисувам картините и реших да пресъздам детските си рисунки през погледа си на художник днес, което на пръв поглед ми изглеждаше доста лесно, но всъщност не се оказа така. В процеса на работа достигнах до извода, че трябва да се учим от детските си рисунки и да се вглеждаме по-често в рисунките на децата ни, за да преоткрием себе си.

Вие ще кажете дали съм успяла да се справам със задачата.



Нина Русева

Нина Русева

ЮБИЛЕЙНА ИЗЛОЖБА НА ЦАНИ ЦАНЕВ

Уважаеми съграждани, колеги и гости,

Ще ви прочета своя монолог към големия художник Цани Цанев по повод неговата изложба.

Скъпи майсторе, благодаря ти за това, което си сътворил досега и ще продължиш да твориш и занапред във времето. Аз съм изненадан, смаян, възхитен, като видях колко нещо си преброял и пресъздал с цвят и рисунка. И какви дълбини на творческа изразителност си достигнал. Забелязах, че ти също си изненадан от себе си. Докато прехвърляхме купа от рисунки и акварели, за да селектираме изложбата, те дочухах да казваш: „Аз ли съм го направил?“ Добра реплика, която може да послужи като мярка за художническа свежест. Да изненадаш себе си. Не е лесно.

Така се случува, че не бях посещавал ателието ти дълги години. Прощавай за това. Не смогнах. Просто времето изхвърча толкова бързо. Давам си сметка колко най-важно и непроменливо е това, което сме виждали в твоите картини през годините. А то е, че винаги си бил хджожник с ярко дарование, че не си бил подчинен на политически или догматически ограничения, колкото и те да са били съблазнителни и изкушаващи. През догматичното време живописца на Цани Цанев беше и е неподвластна на деформации отвън, извън него. Тя носеше белезите на новото в ония години и е от тези факти в културния живот на България, които са реални завоевания с национална значимост. Чувството за дълбок и сложен колорит, неуморната импровизаторска гарба, захранена от искрена любов към живота и природата – това просто струи от изложбата. Нарисуван лабиринт от лица, пейзажи, движения, състояния, необясними видения, от които лъха енергия и изобразителна мощ – ето живописния еквивалент на живота на Цани Цанев. Най-обикновени мотиви от стария Перник и груги градове, познати и непознати, африкански екзотични хора и мотиви, направени на един дъх с виртуозна линия и пластичен живот по време на пътуването му там, цикли от колажи и акварелни вариации (най-общо казано абстрактни), монументални пейзажи, изведени с конкретна реалност, пресъздадени с дълбока живопис, каквато Цани Цанев умее да чувства и прави от началото на творческия си път и досега.

Тази изложба потвърждава тезата, че художникът може да бъде свободен. Че мярката на неговата свобода са характерът, дарованието, всеотдайността. А също, че има художници и картини, на които времето помага, като ги прави по-значими, като ги издига и им дарява творческа младост. Тази изложба ни показва по най-убедителен начин, че художникът Цани Цанев има за своя съдба живописца, въпреки страданията, изпитанията и превратностите, които животът стоварва. И това е живопис – динамична, развиваща се, неспокойна, съвременна, но винаги оставаща вярна на стремежа към най-висок естетически критерий, артистична искреност и спонтанност, изтръгнати от природата и живота през творческата му личност. Затова живописца на Цани Цанев има трайно, автентично присъствие преди и сега в културния живот на България.

Не мога да не сподея, че за мен (а сигурен съм и за груги колеги) паметно остава началото, което той постави в живота ми през 1960 г. с онзи кръжок по изобразително изкуство. Бях дълбоко трогнат, когато преди месец ми подари мои линорезби, направени тогава. Запазени, пренесени през време от 50 години. Това е съкровена мярка за сърцето му.

Надявам се, че нашето общество, по-точно тази част от него, която има сетиво за това, ще оцени щедрото ти дарование и дело в националната ни култура, за да се издигне по-високо. Изложбата на Цани Цанев действа вдъхновяващо с откровението и естетическата си висота. Защото мисля, че те са жизненоважни в нашето нелеко и обръкано ежедневие по един неотмнен начин.

Желята ти здраве, което да ти позволи да работиш, Майсторе! Честита изложба на теб, твоите близки и всички нас.

Емил Попов

1 3

ИЗКУСТВО, ДУМИ

ЗА КНИГАТА – С УСМИВКА И ЛЮБОВ

(ИЗЛОЖБА НА МАЙЯ ЧОЛАКОВА В
ГАЛЕРИЯ „АЛМА МАТЕР“)

До 13 януари галерия „Алма Матер“ в СУ „Св. Кл. Охридски“ представя изложбата на Майя Чолакова „За книгата – с усмивка и любов“. Тази изложба е своеобразна „представителна извадка“ на създаденото в последните години, която демонстрира посоката на търсенята на авторката. Всъщност това е път, който Майя следва от години – неотклонно, с тиха упоритост и възлюбеност.

Показаните творби очертават обхвата, в който се изявява художничката. Тя работи както в областта на най-съвременните дигитални печатни техники, така и в тази на класическата графика и рисунката. Еднакво добре се чувства както в полето на екслибриса, така и в това на карикатурата и илюстрацията. Каквото и да прави обаче работите ѝ носят печата на стилистическото единство. Отличителни черти на личния ѝ стил са изисканата стилизация, чистата линия, колористичната декоративност. Но външните белези в никакъв случай не изчерпват качествата на нейното творчество.

Това, което прави изкуството на Майя Чолакова особено интересно, е фантазността на образите, иронията, използването на метафората и дълбокият подтекст. Дори и в карикатурите си (а карикатурата често е възприемана като форма, която интерпретира злободневното, мимолетното) авторката успява да обобщи образа и да възлети идея, която отива далеч отвъд случайното събитие.

Тази нейна склонност към вникване в същината на нещата вероятно я подтиква в част от графиките си да се обърне към различни латинските сентенции, тъй като умението на гревните с малко думи да кажат много неща очевидно е близко до собствения ѝ творчески натюрел. В тези си работи тя не просто успява да избегне дигиталната нравоучителност и елементарната интерпретация, но предлага образи, наситени с ирония и философски поглед.

Своеобразният ѝ подход при „превода“ на словото в образ естествено се проявява и в илюстрациите, които създава. Особено благодатна територия за Майя Чолакова като че ли са илюстрациите, предназначени за деца, където пред фантазното и пред хумора няма ограничения.

Важна част от творчеството на художничката са екслибрисите. Екслибрисът е своеобразна форма, в която всъщност се срещат две личности – тази на художника и онази, за която екслибрисът е предназначен. Произведението често има скрит за случайния зрител символичен смисъл. Без значение обаче дали зрителят разшифрова енигмата или не, той изпитва чистото интелектуално удоволствие от разчитането на препратките към гревното изкуство, което привлича авторката с високата естетическа, но и информационна наситеност.

В заключение ще отбележа, че характерът на изкуството на Майя Чолакова като че ли най-точно може да бъде описан чрез една от една от любимите ѝ латински сентенции, която гласи *ne quid nimis*, или иначе казано – нищо излишно.



Майя Чолакова - Екслибрис

Милена Блажиева

ПЕТ ЕЛЕМЕНТА В РУСЕ

ЗА ИЗЛОЖБАТА НА РОБЕРТО АНДРЕЕВ, СОНЯ ЧУРОВА, ИРЕНА ПАРАШКЕВОВА, РУМЕН МАКСИМОВ И ДАНИЕЛА МИХАЙЛОВА В ГАЛЕРИЯ „ПРИЯТЕЛИ“

Новата галерия „Приятелите“, която се помещава в красивата сецесионна къща на известната фамилия Константинови на ул. „Вазов“ 9 в Русе, отново зарадва любителите на пластичните изкуства в града. През декември галерията навърши една година, бих казал твърде плодотворна и с поредица от силни и оригинални изложби на творци от столицата, Русе, Варна, Пловдив, Бургас. Последната експозиция „Пет елемента“ обедини петима известни русенски автори от средното поколение: Роберто Андреев, Соня Чурова, Ирена Парашкевова, Румен Максимов и Даниела Михайлова, които участват активно в художествения живот на дунавската ни столица. Макар и различни като светуосещане, техники, изразни средства, а и творчески път, петимата тук са намерили общ език в приятелството (мотото на галерията) и в споделянето на пространството.

Изложбата звучи хармонично, като нивото на работите е високо. Скулптурите на Соня Чурова – това са практически два напълно противоположни вида работи: лирични и етични малки керамики и впечатляващи масивни мъжки глави с шлемове, направени, майсторски от шамот. Нейните скулптури са разположени хармонично сред живописните платна в две от залите, а останалите участници си имат „собствена“ зала. Ирена

Парашкевова, дъщеря на известния в близкото минало русенски художник Йордан Парашкевов, е наистина роден живописец. Сега ни представя платна от новата си „пясъчна серия“, под наслов „Библийски градини“, заедно с няколко прекрасни и пределно изчистени гравюри, израз на една богата чувствителност. Даниела Максимова представя интересни колажи, рисунки и маслени композиции, решени с много фантазия и малко болезнена чувствителност. Голям майстор на миниатюрата, илюстрацията, на рисунката, на екслибриса е Румен Максимов. Роберто Андреев е може би най-силното присъствие тук. Еротични сънища, странни фантастични видения, завладяваща деформация и оригинални, никъде несрежани пространствено-пластични метафори, претворени с помощта на суха игла и доста



Роберто Андреев - Спомен за корида

трудната и твърде капризна техника на литографията. Много силно при него е фигуративното начало. Но твърде често точната и ясна рисунка се съпътства от самостоятелни, непрегметни петна и линии, които обогатяват по един неповторим начин структурата на творбите му и ги правят още по-артистични, богати, асоциативни.

Майсторски владее композицията, а неговите работи са доста сложни и сътворени с огромна фантазия. И всичко това е поднесено с несъмнена техническа виртуозност, на която могат да завидят и най-големите майстори.

Огнян Стамболиев

ИЗКУСТВО, ДУМИ

ХУДОЖНИКЪТ МИСЛИТЕЛ

Спомням си първото ми докосване с творчеството на Цветан Колев. Тъкмо бях постъпил на работа в музея и дежуря като екскурзовод в Калинчевата къща. Тогава там бе подредена картинната галерия „Гьбенски“. Качих се по стълбите на втория етаж и спрях на чардака. Бях се изправил пред голямо синьо платно. Заизследвах картината. Тъмни човешки образи и тела се подаваха от различни страни. Странни пози, отчетливи жестове, които криеха дълбоки сетивни пластовете в себе си. Сякаш нямаше център, около който да се организира идеята. За художника като че ли бе по-важно да пресъздаде някакво чувство, да ни внуши нечия емоция, преживяване, състояние. С една дума – пълен хаос. И всичко това на тъмносиния фон, който още повече усилваше напрежението.

С годините модерното и абстрактното изкуство се превърна някак си естествено в моя съдба. Срещите ми с него добавиха към моята личност още човешки опит, богат материал за размисъл, още концепции и идеи за един груз свят, към който и аз се стремях, свят, към който водят много и различни пътища. Картините на модерните художници бяха тези пътища; те изваждаха пред нашите сетива тези иначе невидим свят – на интимните вътрешни състояния на човека, на неговите сънища и копнежи, свят, в който се оглежда нашето бъдеще, който стъпва върху основите на миналото, върху неизброимите човешки съдби, които го обемат и превръщат в културно наследство.

Ето този опит търсех аз. И някак услужливо съдбата ми предостави възможност: да стана приятел и близък с един модерен художник. Думата модерен не е много точна, но пък е подходяща, затова ще продължа да я използвам в изложението. Изкуството на Цветан Колев е несъмнено модерно. Модерно с изразните си средства, с една многопластова, чувствена, силно присъствена живопис, която ни отпраща към личността на своя автор. През целия си живот Цветан Колев е лошо момче, пряк и остър към околните, често груб и циничен, саркастичен. Който не си е направил труда да го опознае добре, ще му се стори невъзпитан и повърхностен. Този образ на художника е възможен само ако има и една друга, истинска негова същност, до която той не ни допуска лесно. Която трябва да откриеш зад привидната ежедневна поза – поведение, в което той влиза, за да ни изпита, за да ни провокира, за да ни подложи на критика – нас, превзетите и лицемерни хора, които все се опитваме да съдим, да оценяваме някоя или неща, да подлагаме на анализ. Само когато човек направи усилие, за да разбере истинското у човека, едва тогава самодоволната усмивка на Цветан Колев престава да го сразни и тормози – пътят към душата на човека е отворен. Можем да позволим на художника да ни води.

Този път не е като други. Той е уникален, дълбоко личен, неповторим. Като стила на автора – никога не можеш да го сбъркаш. Ранният Цветан Колев е една стихия, която търси възможностите на живописта, за да се изрази, сякаш да спеле от себе си някакъв товар, който носи. Да ни разкаже нещо свое, тайно, интимно и съкровено, много лично. Основен акцент в творчеството на художника е човекът – неговите преживявания и копнежи, бола и порив, нежен и трагичен, като самия живот. Всеки човек има съдба, лични преживявания, но той не е сам. Редом с него вървят и други, които също като него са дълбоко раними, чувстващи съществуване, които вървят, падат и стават по пътя, наречен съдба. Човекът има свое пространство, което превръща в лично, обитаемо, културно пространство, в бит, всекидневице. Често в картините си Цветан Колев ни споделя това – било с газовата лампа или фенера, било с глинена стомна или купичка – бит, който ни е близък, защото е наш, споделян е от нас и нашите предци. Къщата, домът имат душа – душата на собственика, на децата, и тя е жива, уникална.

Авторът е еднакво убедителен, когато ни разкрива удивителната простота на човешкия живот. Темата за живота и смъртта е централна, основна в този ранен период. Всичко в картините на Цветан Колев е пронизано с мистика, човекът и неговото съществуване са тайна,

която се разкрива само на онзи, който търси, който е способен да надскочи ограниченията на собственото си Аз и да приеме любовта – основния закон на природата. Същата тази природа, която присъства чрез земята, реката, шареното птиче, така умело вписани сред бродещите и търсещите човешки души в творбите.

Възрастта и опита направиха художника Цветан Колев още по-задълбочен познавач на човешката душа. Някак съвсем естествено емоцията и стихията при него се превърнаха в разказ, в повествование, във философия. В картините му се появи като елемент пътят – пътят на човека, на всеки един от нас, който всеки трябва да извърви между раждане и смърт. Цветан Колев ни внушава една дълбока тайна – човекът е път. Важното е да пътуваш. Пътят е целта на живота. Няма начало и край, има само дълго пътуване.

От този момент нататък художникът Цветан Колев ще подчини цялата си воля на тази нова, централна, философска в творчеството му идея. Покрай нея живот и израз получават темите битие, пространство, сътворение, божи промисъл, святост, грях. Душите на всички – и на живи, и на умрели, са вплетени в тази игра – на движението на пътя на живота въобще. От сътворението, през изкушението и грехопадението до светостта – ето го пътя на човешката душа. Живописца на Цветан Колев е врата – можеш да я побутнеш леко и ето, прег теб се открива вечното, истинското, без маската на ефимерното и суетното.

Цялото творчество на художника е една изповед, излязла от душата, от сърцата на несъзнаваното. Сякаш влязъл в ролята си на пророк, Цветан Колев с чистотата на своята истинска вяра, с непопъркналото си детско въображение, с убедеността си на художник ни изправя прег вечните проблеми на битието. Решението им – той остава на нас.

Венелин Бараков

БЕЗВРЕМИЕ - ИЗЛОЖБА НА ЕМАНИЛ МАНОЛОВ В ГАЛЕРИЯ АРТ 36

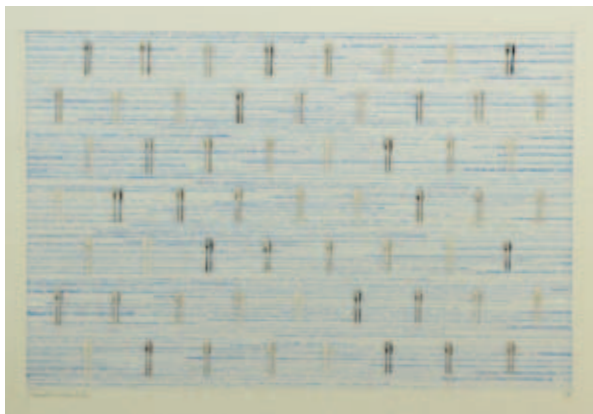
„Безвремие“ е етап и продължение в творчеството на Емануил Манолов. Живописни, артистични или рефлексивни, общочовешки... социални или самовлюбвени... лицата и пространствата в картините на художника ни въвеждат в една особена среда. В произведенията си, а и в настоящата изложба, Емануил Манолов се представя и утвърждава като художник на добре уловените двойствености, на произтичащите от тях действия. Противоречията, въртешно-лични или социални, противоположанието между установени догми и енергията за промяна ни въвеждат към особено, макар и временно състояние на покой или бездействие. „Безвремие“ на Емануил Манолов претворява точно тази особена двойственост. Ироничното и самоироничното, от една страна, а от друга драматичното, съдоносното провокира самокритична равностепенност за мечтите, страховете, достоверността на избрания път пред съвременния „Рицар-воин“. В живописца на художника можем да открием множество противоположания като личност-пространство, минало-настояще, статичност-движение, сериозно-иронично, значимост-безсмислица, повествователно-знаково и т.н.

„Безвремие“ е не само изложба, представляваща необходим етап, закономерно продължение или обещание за бъдещи постижения. Настоящата изложба определя и утвърждава Емануил Манолов като художник с обособена живописна чувствителност, като художник със собствена артистична територия, който ни въвежда в пространства и измерения, наситени с неповторима артистична лексика и аура.

Николай Маринов

1 7

ГУСТАВ ФЛОБЕР, ГЕРХАРД РИХТЕР, РОБЪРТ РАЙМАН И ЧЕИЗА НА НИКОЛАЙ ПЕТКОВ



Николай Петков

Да осмислиш деконструкцията, чрез която модерното изкуство търси автономията си, през чеиза на баба си, т.е. през хилядолетното традиционно наследство, чийто произход и семантика са забравени и разпознавани единствено като декорация, е интелектуално предизвикателство, което може да даде неочаквани отговори.

Възникването на орнамента през неолита означава, че закономерните връзки между явленията в света се разпознават и изразяват в изкуството. Тези изображения са по-скоро концептуални, отколкото погрателелни спрямо наблюдаваните явления, защото отделят най-същественото и го свеждат до знак или символ.

Изображения като условен знак има още през палеолита, но през неолита се осъзнава нехомогенността на пространството и цикличността на времето и към знаците се добавя организация, която структурира картината на света с минимум пространствени позиции: горе-долу, ляво-дясно, изток-запад, център-периферия, зад които се крият поредица от значения. Именно организацията определя съвкупността от изобразителни елементи като орнамент, а не съдържанието им. Затова организацията има значение на архетип и е свързана с универсалиите в семантиката.

Организацията (структурата) се създава с помощта на принципите на ритмично повтoрение, контраст, редуване, симетрия. Абстрактност, условност, геометризация, плоскостност са формалните характеристики на орнамента. Тези форми издигат нещата до абсолютната им стойност, като ги изтръгват от природния им контекст, от променливостта на битието. Орнаменталните структури са текстилна парадигма на абстрактното изкуство, решетка, която предхожда с хилядолетия модерната минималистична решетка.

Артистите обикновено задават въпроси, но в тази изложба „отговорите“ на Николай Петков са пред нас.

„Има хора, които търсят отговори в съвременното изкуство. Като социално ангажиран художник, загрижен за публичните потребности, се постарях да предложа някои тук. Изложбата включва 25 акварела с размери между 23 и 50 см. от 2010–2011г., назовани „Работа А – D“, „Двойка“, „Ос А – В“, „Чеиз А – Е“, „Юниън Скуер А – В“, „Скучни цветове А – С“, „Напред А – В“, „Възпитание на чувствата“, „Отговори А – В“, „Три гълъба, гледащи в една посока“, „Ръчна направа А – В.“

ИЗКУСТВО, ДУМИ

Модерното изкуство се дефинира чрез последователно отхвърляне на всичко онова, което то не е.

Изкуството е упреквано, че в своята история е било подчинено на идеологически, политически или религиозни функции и трябва да намери форма, с която да отпраща само към себе си. Линии, линии, ивици, следи от четка, точки претендират да са демистификация на изкуството.

Намирането и осъзнаването на пресечните точки на модерното изкуство и традиционното е един от отговорите на Николай Петков. В сериите „Чеуз“, „Скучни цветове“, „Напрег“, „Ос“, „Юнион скуеър“ авторът използва структури, цвят и своя метод „бавна четка“.

Разпределението на изобразителната повърхност е в съответствие с вертикалното или хоризонтално членение на света. Безгънността на трансцендентното е възплътена във вертикални или хоризонтални линии и ивици, създадени чрез „бавна четка“, която задава начало и край при естествено изчерпване на боята с последващо продължение, при което новото начало започва от края. Линиите се асоциират с нишки, с нишките, изпрегнени, изтеглени, отрязани и записани от богините на съдбата. Хоризонталното разпределение се свързва с времето и протичането на отделен човешки живот. Вертикалното е свързано в символиката с връзката между материята и духа. Движенията на четката са отгясно-наляво и отляво-налясно, отгоре-надолу и обратно, което задава нееднозначност на отговорите („Напрег“). Тъй като структурообразуващият принцип е неиерархичен, по-сложното композиционно решение може да объркаме с йерархично, свързано с появата на център („Ос“, „Юнион скуеър“).

В сериите „Работа“, „Отговори“ и „Ръчна направа“ се появява втора структура от малки изобразителни мотиви, съответно глави на винтове, вращаща се листо, листо и ръце. Така гревните орнаментални структури, преосмислени от минимализма, се сблъскват с мотиви, които са конкретни образи, а не условни знаци или символи. „Двойка“ и „Три гълъба, гледащи в една посока“ се различават по наличието на композиционен център. К. Леви-Строс разглежда процесът на художествено творчество като неизменна конфронтация на структура и събитие, в търсене на диалог било с модела, било с материала, било с потребителя. Равновесието между структура и събитие, необходимост и случайност, вътрешно и външно е крехко, заплашвано от сили, действащи в едно или друго направление според колебанията на модата, стила и на общите социални условия.

Неизменен рег и конкретен образ с цел интерпретации, в които зрителят завършва творбата и дава свои отговори. Николай Петков иска да съвмести два основни подхода към изкуството: изкуството като автономия и изкуството като комуникация. И отново пресечната точка на тези два подхода към изкуството е чеузът, наследството, орнаментът, който е бил език, таблица на символни стойности, в които не може да бъде разделено материално от духовно.

Във „Възпитание на чувствата“ мотивът е вилица и нож. За мотива разбирам, че е интерпретация върху думи на Г. Рихтер, който казва, че се храни с нож и вилица и рисува с бои върху платно. Заглавието на серията ме препраща към Г. Флобер, за когото голямото изкуство е научно и безлично, „*стилът е единственият начин да се виждат нещата*“, който иска да създаде „... книга, която почти не би имала сюжет или най-малко, в която сюжетът би бил невидим“, за да се постигне една група действителност, в която дух и материя се сливат.

Ако сме възпитали чувствата си в духа на модерната естетика, ако сме осъзнали необходимостта от безстрастно редуциране на образа до неговата същност, до основните структури, които съвпадат с гревната орнаментална организация, значи се движим по диагонала на „Двойката“ автор-зрител, разбрали сме пулсиращите отговори на Николай Петков и сме готови за комуникация.

Аделина Попнеделева

От 21 ноември до 9 декември в галерия „Алтерего“ се състоя изложба – живопис **„Пулсът на Париж“** на **Мариана Маринова**.

С изложбата **„Шуменски художници“** Дружество на шуменските художници гостува от 9 ноември до 18 декември 2011 г. на новооткритата художествена сбирка „Стоян Вевев“ в гр. Каспичан.

На 6 декември 2011 г. беше открита проф. д-р Радослав Радев изложба **„Ротари и изкуството“**, организирана от община Велико Търново и Ротари клуб „Велико Търново“.

От 9 до 19 декември 2011 г. в галерия „Райко Алексиев“ се състоя посмъртна ретроспективна изложба на **Цанко Панов /1950–2003/**. Цанко е автор, характерен с неподражаемия си стил, чрез който претворява заобикаляния го свят върху бялото платно. Възпитаник на Великотърновския университет, Цанко участва в повечето общи изложби, урежда и много самостоятелни. Той е изключително продуктивен автор, чиито творби са притежание на НХГ, СГХГ, ХГ - Пловдив, ХГ „Жорж Папазов“ - Ямбол, ХГ „Вл. Димитров Майстора“ - Кюстендил, ХГ „Ст. Доспевски“ - Пазарджик, ХГ - Добрич, ХГ - Варна, ХГ „Илия Бешков“ - Плевен, ХГ „Никола Маринов“ - Търговище, ХГ - Бургас, ХГ - Смолян, музея в Трявна, както и на частни колекционери у нас и в чужбина.

На 14 декември в галерия „Боев“, град Пазарджик, беше открита изложба **живопис на Мая Горова и скулптура – Богомил Живков**. Изложбата откри Хари Харалампиев – председател на Общинския съвет, град Пазарджик. Част от тази експозиция през месеците юли и август беше представена в художествената галерия на град Велинград.

През месец декември **Бисера Вълева** показва изложба - живопис в галерия „Тандра“ гр. Баня. Изложбата се откри на 25 ноември 2011 г.

На 15 декември 2011 г. Дружеството на шуменските художници откри традиционната коледна изложба **„Зимен салон“** в ХГ „Елена Карамихайлова“, гр. Шумен.

На 19 декември 2011 г. **Валентин Кулев** подреди самостоятелна изложба „Монументална живопис“ - църковни стенописи в наскоро откритата постоянна художествена сбирка „Стоян Вевев“ - гр. Каспичан.

Художникът **Антон Петков** дари 16 свои графики на Градската художествена галерия „Петко Задгорски“ в родния си град Бургас.

Изложбата **„Стъкло – 100% любов при 1200 градуса“** се състоя на 4 етаж на „Шипка“ 6 от 12 до 30 януари. Тя резултат от съвместната работа на НБУ – модул „Керамика и стъкло“ с университета „Томаш Бати“ в Злин, Чешка република. Двата университета си разменят успешни студенти в тези две специалности по програмата „ЕРАЗЪМ“ и непрекъснато задълбочават своите контакти. В тази изложба са показани творби на български студенти, провели стаж в Чешката република, и на чешки студенти, които са тук, в НБУ, по програма „ЕРАЗЪМ“, заедно с останалите студенти от модул „Керамика и стъкло“.

Изложбата има за цел да покаже постиженията на студентите в този модул, който е сравнително нов в НБУ и вече има своите добри резултати.

От 24 до 31 януари на 3 етаж на „Шипка“ 6 се състоя изложбата от фотографския пленер **„Фотофиеста“**, който се провежда в черноморския курорт Лозенец.

На 27 януари в галерия „Кракра“ – Перник Кирил Манов открива самостоятелна изложба от карикатури и сатирични рисунки, озаглавена **„Сурвакатури“**. Изложбата е част от културната програма на 21-ви Международен фестивал на маскарадните игри „Сурва 2012“. Изложбата ще продължи до 10 февруари.

СГХГ откри изложба **„Дружество на новите художници. 80 години от създаването“**. Проектът е част от поредица изследователски проекти, разработени от екипа на галерията, и разглежда дейността и приноса на дружеството в две успоредни линии. Едната е художествена и включва над 250 живописни произведения, скулптури и графики от фондовете на общински галерии и частни колекции в страната. Другата е документална и представя живота на дружеството в контекста на времето чрез фотографии, критически публикации, писма и други материали. Атмосферата от края на 30-те и началото на 40-те, привнесена в галерията чрез тези произведения и документални материали, ще бъде допълнена от специално подбрана музика от онзи период. Изложбата заема всички зали на галерията и нейния филиал „Васка Емануилова“ и може да се види до началото на март. Съпътстващата програма включва и филмови прожекции. Изложбата може да бъде видяна до 4 март.

В галерия „Арте“ се откри изложба **„Работно време“ на Евгени Йонов, Кирил Якимов и Александър Балкански**. Евгени Йонов прави пластики от дребни метални предмети, взети от ежедневието, като ги променя до неузнаваемост, изважда най-неочаквани образи и асоциации от тях. Кирил Якимов рисува големи експресивни платна. Неговият почерк е свързан с контраста, в който живописата е по-скоро знак, а не полутон и мазка. Александър Балкански този път участва с графика, и по-точно с литографии, но и той се държи по-скоро експресивно и живописно в тази техника. Тримата импровизират виртуозно, както се видя на съвместната им изложба преди година.

Кольо Карамфилов откри своя изложба **„Ното ludens“** в новата столична галерия „Юзина“. Изложбата може да бъде видяна до 15 февруари.

В галерия „Академия“ се откри изложба на **Панайот Панайотов – Пането**. Изложбата е трета от поредицата „Макулатура“ и е продължение на първата изложба представена

през 2006 година. Експозицията е съставена от цветни работи върху хартия, от последните две години, които са организирани в няколко тематични цикъла. Проф. Панайотов ще покаже още и рисунки направени, чрез т. нар. от него технология даготипия, основана върху философията му за връзката на твореца с духовното и материалното и избора му, за това кое от двете приема и отхвърля. Изложбата продължи до 31 януари.

Красимир Яков участва със своя скулптура в международния конкурс в Москва „Семейството – бъдещето на планетата“, организиран от Екатеринбургски художествен фонд. Тази година изложбата ще гостува в Македония.



Красимир Яков

хроника

Галерия-книжарница София Прес и галерия „Дебют“ представят част от творчеството на **Никола Мирчев – „От будоара, до мавзолея“** – изложба по повод 90 години от рождението му. Експозициите в двете галерии са тематично подредени. В галерия „Дебют“ са подбрани илюстрации към детски книжки, с които са израстнали поколения българи, а в София Прес са подредени подготвителни скици и рисунки, както и знаковата за творчеството на Никола Мирчев творба „Разпит“ и непоказваните /с изключение на една/ досега еротични рисунки. Изложбата може да бъде видяна до 10 февруари.

Десислава Минчева откри фотографска изложба **„Китай – фрагменти“** в галерия „Академия“, в която показва снимки от престоя си в Академията в Сиан. Изложбата можеше да бъде видяна от 9 до 19 януари.



Десислава Минчева

През месец януари галерия „Ракурси“ представи две изложби: от 5 до 22-ри – **„Светли, неприковани към нищо картини...“**, изложба на Леда Старчева, Явора Петрова, Греди Асса, Йордан Парушев, Милко Божков и Станислав Памукчиев, а от 24 януари до 4 февруари – **„Закваска“** на Марианжела Атанасова.

Галерия „Резонанс“ представи новия си проект по случай Антоновден – **„Усещане за...“**. В него участват над 40 съвременни художници. Изложбата може да бъде видяна до 12 февруари.

Галерия „Аросита“ през този месец представи две самостоятелни изложби – на **Спартан Дерменджиев** (19 – 31 януари) и на **Любен Костов** (1 – 17 февруари).

Драган Милев – Дари открива изложба на 21 февруари в галерия „Средец“. Изложбата се казва „Every day I have the Blues ...“ и така 50 години“ и ще продължи до 11 март.



Драган Милев – Дари

В галерия „Средец“ се откри изложбата „Баланс – Време – Форма. Реквием за Симеон Венов“, която продължи до 5 февруари.



Симеон Венов - Портрет

Деян Янев откри своя самостоятелна изложба – живопис в галерия „Арте“. Изложбата може да бъде видяна до 13 февруари.



Деян Янев



Георги Георгиев - Колона
от изложбата „Салон 2011“

РУЕН РУЕНОВ /1958 – 2011/

Руен си отиго

Загубихме голям приятел, щедър и добър човек, всеотдаен и проникателен колега, художествения критик, куратор и журналист Руен Руенов. Българската култура загуби един от мостовете си със световната, един човек, който работеше за това художествената ни сцена да бъде разбрана и да присъства по-ярко на картата на световната цивилизация. Руен обичаше планината и изкуството. Познаваше ги, можеше да ги преведе и обясни по изключителен начин. Проникновено и задълбочено, смислено. Можеше да открива красивото навсякъде, показваше го на другите, посочваше го без да се съмнява в божествения му произход.

Изпращаме една от онези "оазисни личности" (по израза на Петър Увалев), за чието приятие ще бъдем винаги признателни. Руен беше и мълкувател, и учен, творец с огромно въображение и усет, с непоколебима вяра и принципи.

В личността на Руен достойнството и принципността имаха своя жив храм. Сега те остават в паметта за него. В нас.

Да се говори на това място за човек на гумите и познанието, за учител и приятел, който си отиго така внезапно, е трудно. Ще си позволя да си помогна с гуми на Руен, взети от негови текстове през годините:

Заниманията с изкуство, особено съвременно, са свързани и предизвикани не толкова от фактора талант, колкото от проявата и ежедневното практикуване на характер, то обстоятелствата в България е твърде благоприятна за отстояване на идеи и ценности. Но тъй като, както още Буда е казал, че ценностите са нещо несубстанционално, тоест не подлежат на непосредствена консумация, то защитаващият ценностите задължително трябва да е нагъл и дори брутален при защитаване на личностните си характеристики, разбирани дори и като ежедневно оцеляване. Художникът и въобще съвременният артист (преводът на западното понятие е „творец“) не е обвързан по силата на никакви обществени норми да бъде възпитан, доколкото консумативното общество (което не е християнски идеал) спазва тези норми, тоест въобще не ги спазва и е откровено престъпно. По-важно за артиста е да е дисциплиниран по отношение на усилието за постигане на интензивност и комуникативност в своите творби. Обикновено това е свързано с нарушаване на някакви норми. Истинският артист по правило е нагъл по отношение на псевдонормите защото изкуството е акт на разграничаване, отделяне. Разбира се, конформизмът и имитацията на изкуство са нещо твърде разпространено, а в българското изкуство те имат епидемични размери.

Накратко за битовата ситуация - наистина в България е толкова трудно да се занимаваш с изкуство днес, че много хора се отказват. Аз не съм от тях. Надявам се, че все пак най-упоритите ще продължат, пише Руен през 2003 г. А на въпроса за смисъла на живота отговаря с басня:

- Един млад дзен монах отишъл след закуска при учителя си и го помолил: „Учителю, покажи ми пътя!“. Учителят го погледнал и попитал: „А ти взми ли си паничката, след като се нахрани? - Не, учителю“, отговорил послушникът. „Марш да я взмиеш, чистата паничка е по-важна от пътя!“.

Така, че нека всеки ден да си вършим конкретните неща, това което ни предстои и сме си поставили като задача. А смисълът се появява тогава, когато друс го разчете.

Има неща, пише Руен, които смятаме за възможни да се случат, но на практика са малко вероятни. Това са неща, които по-скоро мислим, но не осъществяваме и те остават да тлеят

В някакво вечно бъдеще в миналото, тоест нещо, което е мислено, но така и не е имало шанс да се случи.

На границата между това, което е мислено и случилото се, в безкрайното пространство на възможните светове, нека си спомним как завършва последният публикуван текст на Руен. Аз го приемам като завет.

Става дума за „Темата за нормалността и нормализацията на българската художествена сцена след един определено варварски период в обществен план“, пише Руен, че „това усилие не би било пълно, ако не се стигне до феърплей на самата художествена сцена и до нормализирани на отношенията между играчите, които я обитават. Но това е вече индивидуален избор – тоест, дали играеш честно, или си безсрамник.“

Руене, изпращаме те при твоите най-верни и равни приятели - планинските върхове, които така добре познаваше и обичаше. Ти знаеш най-добре, че само там снегът е чист, тишината е божествена, а почивката – блажена.

Почивай в мир.

Поклон.

Йово Панчев

ЙОРДАН ПАРУШЕВ /1958 – 2011/

Напусна ни художникът Йордан Парушев

Автор на 45 самостоятелни изложби, участник в стотици колективни, международни изложби, представителни селекции на съвременно българско изкуство. Носител на награди между които: национална награда за литература и изкуство „Добри Чинтулов“, 2006 г.; годишна награда „Сирак Скитник“ – Сливен, 1996, 2003, 2005 г., награда за живопис на биенале на малките форми – Плевен, 2002, 2004, 2006 г.; награда за живопис на международното биенале на хумора и сатирата, Габрово, 1989, 2011 г.; национални награди за изкуство „Алианц“ 2006, номинация за 2011/12 г.

В съвременното българско изкуство Йордан Парушев отвоюва свое място с последователно извеждане и отстаиване на артистична позиция, дълбоко мотивирана от пристрастно отгадено, вътрешно - интимно преживяване на живописиста, картината, пластическото пространство.

Трудно е да си представим значими процеси в новата българска живопис след края на 80-те години без личния белег и творчески принос на Йордан Парушев.

В еволюцията на неговото творческо изграждане качествено развитие с висок резултат е постигането на уникален пластически израз, с ново артикулиране на изключителните възможности на хартията като материал и колажа като похват. Йордан разкри неподозирано богатство от интонации, със сложна тонално, колоритно и структурно трептене в един широк и овладян регистър на пластически отношения. Създаде картини, които устремено търсят трансреално, духовно измерение. Външно сдържани, отдалечени и притихнали, вътрешно наситени, поетично възбени – тези картини извеждат своята естетическа стойност в етичен коректив, своята пластическа вибрация в емоционално и духовно движение.

Днес, когато Данчо бе в зенита на своята физическа и духовна сила, в зрелостта на творческите си открития, когато получи признанието за своя всеотдаен труд, когато освети с богатия си артистичен опит и култура десетки ученици и последователи – съдбата реши да съса нишката...

НЕНАВРЕМЕ... Кога е времето на смъртта?!

Някога Данчо сподели: „Искам картините ми тихо да звънят...“

Станислав Памукчиев

ЮЛИЯ ГРАМЧЕВА /1947–2011/

Работи в областта на дизайна като художник на опаковки. По време на дългогодишната си творческа дейност създава много проекти за цялостно графично оформление на магазини, изложби и панаири, прави и тотал графичен дизайн на няколко текстилни предприятия. Участва в общи художествени и национални изложби, автор и на произведения в областта на приложната графика – запазени марки, рекламни издания и други. Работи в Институт по опаковки и дизайн, а след това – в стопанско обединение „Витекс“.

ВАСИЛ ГАБРОВСКИ /1930–2011/

Един от основателите на групата на художниците във Врачански окръг, дългогодишен член на ръководството ѝ и председател на художествения съвет към групата. Работи в областта на монументалните изкуства и дизайн, участва в окръжни и национални изложби, международни панаири на леката промишленост, прави също така и живопис.

Автор на над 300 проекта за детско облекло, повечето от които са за износ. Много негови проекти получават медали от Пловдивския панаир, носител на орден „Кирил и Методий“ I и II степен.

АНГЕЛ ПЕТРОВ ХРИСТОВ /1925–2011/

Завършва „Живопис“ в Художествената академия при проф. Панайотов. Дълги години работи в областта на машинопроизводството като металостругар, а свободното си време посвещава на живописта. Работи с маслени бои и акварел.

ИВАН АНДОНОВ /1934–2011/

Режисьор на знаменитите български филми „Дами канят“, „Опасен чар“, „Вчера“ и „Агю Рио“. Ще го запомним с ролите му в „На всеки километър“, „Един наивник на средна възраст“ и „Сватбите на Йоан-Асен“.

Член на секция „Живопис“. Реализира много самостоятелни изложби, участва и в общи, като традиционната „Ивановден“ на галерия „Ракурси“.

АСПАРУХ ПАНОВ /1930–2012/

Скулптор по образование, но посвещава творческия си път на анимационните филми. Работи в „Студия за анимационни филми“, където създава „Невидимият Марко“, „Парад“, „Маскарад“, „Стрелбище“, „Ножичка и момченце“, „Атракция“, „Урок по цигулка“, „Имало едно време един град“, „Целта“, „Пламъкът“, „Епоксидна смола“ I и II, „Миша работата“, „Миша симфония“ и др. за които получава много международни награди.

МИРА ЛЕХЧАНСКА /1929–2012/

Напусна ни истински майстор в областта на детската илюстрация, творец с характерен живописен усет и майсторство. Участва в много общи и национални изложби у нас и в чужбина предимно с живописни работи, в които се вдъхновява от лиричния образ на жената. Прави и много самостоятелни изложби.

Нейни илюстрации са представяни на международни форуми за детска книга, един от които е биеналето в Болоня, Италия. Във връзка с работата си посещава и Германия, Югославия, Австрия и Унгария.

Получава многократно награди и поощрения от различни конкурси за илюстриране на книги, както и за живопис.

ГЕОРГИ АНАСТАСОВ /1930–2012/

Участник в многобройни карикатурни и графични изложби у нас и в чужбина – Берлин, Москва, Варшава, Прага, Болоня, Любляна, Монреал, Токио, както и в повечето национални общи изложби в страната.

Негови работи са отпечатвани във вестниците „Труг“, „Народна младеж“, „Работническо дело“ и „Стършел“, където дълги години е член на редколегията и завеждащ отдел „Карикатура“.

Награждаван с орден „Св. Св. Кирил и Методий“ I, II и III степен, с награда „Златно перо“ от Съюза на българските журналисти, „Илия Бешков“ – от СБХ и групи.

През 1970 г. заедно с Теню Пиндарев съставят сборник карикатури и „Алманах Стършел“ (1946–1970).

ХРИСТО КИРЧЕВ /1938 – 2012/

Измъкнат майстор на графиката, участник в общи, национални и графични изложби, реализира и много самостоятелни.

Дългогодишен преподавател по пластична анатомия, автор на единствената по рода си книга – учебник по анатомия на главата „Атлас – глава“, издадена през 1985 година. За нея той печели награда от конкурса „Книга на годината“.

Негови произведения са притежание на много градски художествени галерии из страната, както и на частни колекционери у нас и в чужбина.



Никола Мирчев - рисунка